

ALLT ELLER INGET

OLOF LUNDH

Allt eller inget

BERÄTTELSEN OM
REVOLUTIONEN SOM
HÖLL PÅ ATT KNÄCKA
SVENSK FOTBOLL

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

TIDIGARE UTGIVNING PÅ ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Vad jag pratar om när jag pratar om fotboll, 2016
*Allsvenskan enligt Lundh – Makten, pengarna och tystnaden
i svensk klubb fotboll*, 2018
*Den sista lägerelden – Kampen om sport på tv – och varför
det bara blir dyrare för dig*, 2025

PÅ ANNAT FÖRLAG

Landslaget enligt Lundh, 2020
Sporten och livet enligt Lundh, 2021
Templet i öknen – Så köpte Qatar världens största sport, 2022

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-081480-9
COPYRIGHT © Olof Lundh, 2026
OMSLAG Miroslav Sokcic
FÖRSTA TRYCKNINGEN
TRYCK ScandBook, EU 2026

Innehåll

Förord	7
1. Nytt mot gammalt	13
2. Den nye förbundskaptenen	36
3. En kölhalning i Portugal	54
4. Nya frågetecken kring förbundet och JDT	68
5. Segrar räcker inte för att lugna förbundsläget	84
6. "Sverige ska bli bland de bästa i världen"	105
7. Äntligen en framgång och valfläsk till distrikten	124
8. Regimen Reinfeldt faller	142
9. Historisk förlust i lilleputtland	157
10. Inte villig att binda sig till Sverige	174
11. Vaskat VM-kval och svensk fotboll i brygga	188
12. Olsen-attacken	210
13. En ny förbundskapten	231
14. Dags att försöka skapa ett LAG av spelarna	243
15. Ny ledning försöker skruva tillbaka klockan	256
16. Allt står på spel	263
17. Från ångest till extas	284
Epilog	299
Tack	310
Referenser	314

Förord

En tåfjutt fick mig att flyga upp ur soffan. Thomas Sjöberg kom först på bollen och stötte in 1-0 till Sverige. Mot Brasilien. I VM. En tåfjutt var ju illa sedd, men det struntade jag i framför tv-apparaten hemma i Lund.

Mästerskapet i Västtyskland 1974 var förvisso det första som jag minns, men det var Argentina fyra år senare som verkligen gjorde avtryck. Jag såg allt som gick att se: Sjöbergs ledningsmål mot Brasilien – och det galna jublet från MFF-anfallaren och lagkamraterna, i blåa tröjor och vita (!) shorts – Hans Krankls filmning som gav Österrike straff i nästa match, och till sist förlusten mot Spanien, som innebar slutet på Sveriges äventyr i Argentina.

VM kanske inte är starten för allas kärlek till fotboll, men för många är mästerskapet den första förälskelsen. Matcher på matcher. Dramatik. Stora stjärnor. Spektakulära mål. Okända spelare. Kontroversiella domslut. Syndabockar. Hjältar. Och en sport som under en månad dominerar medier och samtal. Och samlar världen.

Sommaren 1978 spelade jag mycket fotboll mellan matcherna. Jag och min kompis Jocke hämtade inspiration från det vi såg på tv. Det var en del sena avsparkstider, men dragningskraften var enorm.

Från VM i Argentina sitter Hollands tunga långskott

inristade i hjärnbarken. Precis som Perus coola dräkter och den kraftfulle Cubillas på topp. Konfettin från läktarna i Buenos Aires. Den mållösa hatmatchen mellan Brasilien och Argentina, och hemmanationens överkörning av Peru, som gav en finalplats.

Naturligtvis även skyttekungen Mario Kempes, som frälste Argentina (och juntan) när VM-guldet säkrades, och smärtan för holländarna som förlorade sin andra raka VM-final.

Det var ett mästerskap som färgades av politik. Militärjuntan, som gått hårt fram mot oppositionella och fångslat och dödat tiotusentals personer, utnyttjade förstås turneringen för egna syften. Militärkuppen hade fått extra genomslag i Sverige efter att 17-åriga Dagmar Hagelin, med dubbelt medborgarskap, kidnappats av argentinska säkerhetsstyrkor och troligen mördats.

Efter att Sverige kvalat in till VM diskuterades det om landslaget skulle delta, och Malmöbacken Roland Andersson tvekade om han skulle åka med. Svenska spelare besökte under VM ”de galna mödrarna”, som demonstrerade i Buenos Aires för att få reda på vad som hänt med deras försvunna barn. Förbundskapten Georg ”Åby” Ericson fick mycket kritik när han sade att han uppfattade att folk i Argentina hade det bra och att han inte sett några problem.

Egentligen kan jag rama in olika skeden i livet med jakten på platser i VM eller mästerskap, där det varit antingen avgrund eller eufori. Det sitter i bakhuvudet att studentkarnevalen i Lund alltid är samma år som det är ett VM på sommaren. Två högtider med långt emellan.

Jag kan när som helst hoppa tillbaka till lägerskolan i åttonde klass, när radion berättade om hur Skottland och

Gordon Strachan sänkte Sveriges dröm om VM i Spanien 1982.

Den sommaren pluggade jag engelska på internatskolan Framlingham – på den engelska landsbygden mellan Ipswich och Norwich, och där följde jag VM med engelska och internationella elever. Det hettade till i samlingsrummet efter att tyske målvakten Toni Schumacher sänkte Patrick Battiston med en brutal tackling i semifinalen och skolans ende tysk fick stå till svars för insatsen.

Och fortfarande kan jag förnimma nervositeten och oron när vi var ett gäng killar som den 16 oktober 1985 satt i familjen Ståhls vardagsrum i Lund. Radion var på. Hög volym. Vi hörde Tommy Engstrand rapportera från VM-kvalet Västtyskland–Portugal.

Sverige hade tidigare på dagen överraskande förlorat borta mot Tjeckoslovakien, trots tidig ledning mot ett lag som inte hade något att spela för, och det när blott en svensk poäng hade räckt för att bli VM-klart.

Nu hängde VM-platsen i Mexiko på att Västtyskland – som aldrig tidigare förlorat hemma i ett VM-kval – åtminstone skulle spela oavgjort mot portugiserna. Det var min födelsedag och jag hade tackat nej till att åka till Köpenhamn och fira: en svensk VM-plats skulle ju ordnas.

Allt gick åt helvete när Portugal vann med 1-0 och även om Engstrand i efterhand hävdade att han inte grät när Hans-Peter Briegel, Karl-Heinz Rummenigge, Pierre Littbarski och de andra hade chans på chans, så var besvikelsen enorm när Carlos Manuela's mål tog Portugal till VM.

Det finns givetvis underbara minnen också. Som resan till Chorzow där Olle Nordins landslag den 25 oktober 1989 bröt en mästerskapstorka på tolv år. Vi stod på

läktaren efter att med tåg, båt och bil tagit oss från Lund via Ystad till södra Polen. Upplevelsen gjorde att jag bara var tvungen att åka till VM i Italien 1990, och även om det var mindre kul rent sportsligt, så gav jag inte upp, utan åkte på flera av landslagets kvalmatcher inför VM 1994 för att sedan följa med till USA och hela vägen fram till bronset. Det var innan jag utbildade mig till journalist och på den tiden var det en landslagströja som gällde, samt en enorm Sverigeflagga med Landskrona Bois skrivet i korset och en rejäl gulblå keps.

Alla har givetvis sina egna minnen och som journalist var det inte svårt att bli avundsjuk på festande svenska supportrar under VM i Ryssland 2018, när vi behövde jobba efter ännu en seger. Den galna glädjen och vilda yran som en framgång med landslaget kan ge upphov till är ju bland det häftigaste som finns.

Samtidigt är det enklare att jobba med matcherna som journalist än att vara supporter. Direkt efter slutsignalen är det fokus på vinklar, frågor och annat som kopplar bort en från alla de känslor man har som supporter.

Visst hade tanken funnits att ett nytt svenskt landslag, nu när USA återigen skulle vara värdnation (denna gång tillsammans med Kanada och Mexiko) skulle skapa nya minnen. Med Alexander Isak, Dejan Kulusevski, Viktor Gyökeres och en hel del andra talangfulla spelare skulle landslaget kanske, kanske kunna göra något 2026 som liknade det som skedde för 32 år sedan.

I hela fotbollssverige fanns det en längtan efter något nytt kring herrlandslaget efter tiden med Janne Andersson, där de sista åren mest dragit till sig negativa rubriker av olika skäl.

Svenska Fotbollförbundet hade samtidigt våren 2023 fått en ny ordförande i Fredrik Reinfeldt, som var vald med mandat att förändra.

Efter att han anställt generalsekreteraren Andrea Möllerberg skulle de tillsammans modernisera förbundet. Allt var klart för en omdaning av svensk fotboll. Förändringarna skulle synas på planen när landslagen spelade, men även runt om i distrikten i Sverige.

Utfallet blev något helt annat, även om Sveriges herrar till slut tråcklade sig till VM i Nordamerika.

Det här är berättelsen om tre historiska år när en revolution skulle rädda svensk fotboll, men där offret kunde ha blivit just svensk fotboll.

Stockholm

Maj 2026

1. Nytt mot gammalt

Karl-Erik Nilsson reste sig för att hålla tal. Under elva år hade den tidigare elitdomaren och det före detta kommunalrådet i Emmaboda varit högst upp i den svenska fotbollspyramiden. Nu skulle han tacka för sig på den årliga Kamratmåltiden.

Nilsson hade tidigare på eftermiddagen minglat med gästerna under en 90 minuters fördrink på Quality Hotel i Solna, där middagen hölls. Allt för att alla skulle få en chans att prata med honom och kanske hylla honom för insatserna under åren som ordförande.

Kamratmåltiden följde på fotbollsförbundets årsmöte, vilket alltid hålls i slutet av mars. Om det sistnämnda vanligtvis var en tråkig transportsträcka, där få saker avvek från protokollet, var middagen desto roligare. Då brukade det kunna bli uppsluppet och glatt, även om EM-kvalförlusten mot Belgien kvällen före nog drog ner lite av stämningen den här lördagen i mars 2023.

*

Det var egentligen få saker som stack ut i tacktalet, men via ett skämt framgick det att Karl-Erik Nilsson var förvånad över att Fredrik Reinfeldt redan hade lämnat middagen. Det var en av få gånger på året som alla representanter

för svensk fotboll – ombud för distrikt och klubbar – var samlade. Ändå hade den nyvalde ordföranden stuckit.

Fredrik Reinfeldts bror fyllde jämmt samma dag och hade fest. Det var skälet till att den nye basen för Svenska Fotbollförbundet försvunnit från middagen. Men det var ganska många som reagerade på det. Trots allt hade Sveriges förre statsminister varit aktuell för ordförandeposten i över ett halvår och känt till datumet för årsmötet där han slutligen kunde bli vald – det hade varit rimligt att sätta sig in i traditioner och praxis.

För Fredrik Reinfeldt var detta annars en dag som innebar att det var tredje gången gillt i hans försök att ta sig in på en ledande post inom svensk fotboll.

Det första försöket hade den tidigare statsministern gjort via favoritklubben Djurgården, där han ville bli invald i styrelsen. Det var i början av februari 2020, inför klubbens årsmöte, som Djurgården hade meddelat att Fredrik Reinfeldt var föreslagen som styrelseledamot. På klubb-lagets hemsida gick det att läsa:

”Valberedningen ser att Fredrik kan bidra med föreningskompetens, styrelsevana och att verka för en tillspetsning i vårt driv att göra Djurgården till en förening som ständigt konkurrerar i den europeiska fotbollen.”

På grund av pandemin sköts årsmötet upp, men i oktober samma år fick den tidigare statsministern nobben av föreningens medlemmar – och det med tydlig majoritet. Många hade inte glömt den pressträff Reinfeldt hållit som statsminister 2013 – bara några timmar efter att Djurgårdens manager Magnus Pehrsson hoppat av efter upplevda hot från supportrar i samband med en träning. Kort därefter hade också ordföranden Tommy Jacobson klivit av.

”Jag står här för att jag älskar fotboll, men framför allt för att vi måste välja vilket samhälle vi ska ha”, sa Fredrik Reinfeldt på pressträffen. ”Ska vi låta oss styras av huliganer – eller ska vi visa att samhället inte accepterar hot”, fortsatte han och påstod att han skulle stått där även om det gällde IFK Göteborg, AIK eller något annat lag.

Kritiken mot Reinfeldt var hård efter det framträdandet. Dels i medier, dels från politiska motståndare, men även från Djurgårdens största supporterförening, Järnkaminerna, som skrev:

”Att Sveriges statsminister Fredrik Reinfeldt väljer att hålla en presskonferens på information baserad på knapphändig information från endast en källa anser vi vara direkt felaktigt.”

Därmed försvann hans möjligheter att bli invald i Djurgården.

Andra försöket skedde några år senare, när AIK:s nyttillträdde vd Manuel Lindberg och Brommapojkarnas veteran och styrelseledamot Ola Danhard ville få in Reinfeldt på ordförandeposten i Svensk Elitfotboll (SEF), som är herr-elitklubbarnas intresseorganisation. Lindberg och Danhard var dock för sent ute och i stället blev det Örebros vd Simon Åström som tog över den posten.

Tredje gången tog sin början samma år, i augusti 2022, när bara ett drygt halvår återstod innan Karl-Erik Nilsson var tvungen att kliva av på grund av fotbollsförbundets regel om max tolv år i styrelsen.

Då agerade återigen Ola Danhard, som är en doldis men en tungviktare inom svensk fotboll efter nästan ett helt liv i Brommapojkarnas tjänst, plus en del roller i förbundets system av nämnder och kommittéer.

”Vi satt och diskuterade för att vi upplevde att det bara var personer som var anställda på förbundet som var föreslagna”, sa Danhard när jag intervjuade honom våren 2024. ”Vi tyckte inte att det var några bra förslag och vi tyckte att svensk fotboll behövde en förändring. Då dök Fredriks namn upp.”

Det slutade med att Ola Danhard kontaktade Fredrik Reinfeldt, som var intresserad av ordförandeposten, men först ville se en kravspecifikation. När Danhard fått loss den från valberedningen och överlämnat den till Reinfeldt fick han klartecken från den tidigare statsministern, men med ett förbehåll: Han skulle bara ställa upp som ordförandekandidat om han var valberedningens förslag.

Det slutade med att Brommapojkarna i november 2022 nominerade Fredrik Reinfeldt till ordförandeposten. Kanske var det ett udda förslag. Men den huvudsakliga anledningen till förslaget var att Ola Danhard och klubben ville ha en förnyelse, de ville komma bort från det gamla sättet som svensk fotboll hade styrts på:

”En ordförande ska vara lite skild från generalsekretären så att den kan utmana, stötta och komma med synpunkter om något behöver förändras”, sa han och beskrev samspelet mellan Karl-Erik Nilsson och generalsekretären Håkan Sjöstrand som alltför tätt sammanflätat – i linje med hur den tidigare förbundsbasen Lars-Åke Lagrell också hade lett förbundet – ett sätt som Danhard nu såg som omodernt.

Han och BP hade höga förväntningar på Fredrik Reinfeldt och trodde på en förändring via honom. Den tidigare statsministern stod för en annan typ ledarskap, ansåg de. Tanken var att generalsekretären skulle ansvara för det

operativa arbetet, medan ordföranden kunde fokusera på struktur, övergripande frågor samt nationella och internationella kontakter. Danhard pekade på Reinfeldts engagemang och breda kunskap om fotbollen – inte nödvändigtvis på detaljnivå, men hans kunskap var tillräcklig för att göra honom väl insatt i många centrala frågor. Även hans erfarenhet från ideellt arbete och familjens aktiva idrottsliv lyftes fram.

Det blev sedan en minst sagt stökig process fram till årsmötet i mars. Ett tag fanns det hela åtta kandidater – varav två anställda på förbundet – nominerade av olika distrikt och föreningar. Men efter valberedningens intervjuer och valbarhetskontroller, där kandidaterna också prövades mot kravprofilen, återstod till slut tre namn. Dessa skulle presenteras för de röstberättigade i distrikt och föreningar via Teams-samtal, 45 minuter per kandidat.

De utvalda blev BP-nominerade Fredrik Reinfeldt, tidigare Micosoft- vd:n Hélène Barnekow, som Skånes FF nominerade, samt veteranen Lars-Christer Olsson, som två år tidigare lämnat alla sina uppdrag i svensk och internationell fotboll på grund av sjukdom, men som bestämt sig för att göra comeback efter att distrikten i Norrland vädjat om det.

Efter den digitala dragningen för representanter från distrikt och föreningar var det uppenbart att Fredrik Reinfeldt gjort starkast intryck. Det var flera som imponerats av hur den tidigare statsministern hanterat sina 45 minuter: Skarp. Snabb. Insatt.

Därför var det ingen överraskning, åtminstone inte för de röstberättigade, när valberedningens besked kom i mitten av februari:

”Vi har lyssnat av hela rörelsen och enigt beslutat att valberedningens förslag till ordförandeposten i Svenska Fotbollförbundet är Fredrik Reinfeldt.”

Hélène Barnekow drog tillbaka sin kandidatur.

Det är fritt fram att ställa upp och utmana valberedningens kandidat om någon nominerar en. Det är dock inte så vanligt och om valberedningen gjort ett grundligt jobb borde det heller inte ske.

Lars-Christer Olsson hade från början varit tydlig med att han bara tänkte ställa upp om han blev valberedningens kandidat. Men när Fredrik Reinfeldt nu blev den utvalde ändrade han sig och bestämde sig för att trots allt utmana den förre statsministern – i något som skulle kunna ses som en maktkamp inom svensk fotboll.

Lars-Christer Olsson var en representant för hur svensk fotboll alltid fungerat. Reinfeldt var något nytt som lockade dem som ville se en förändring inom svensk fotboll, men han skrämde också dem som hade makten ute i distrikt och föreningar och som ville ha kvar långsamma processer där man hittade konsensus efter hand.

Dessutom var Reinfeldt före detta moderat politiker i en rörelse som styrts av socialdemokrater, likt tidigare S-märkta kommunalrådet Karl-Erik Nilsson, vilket gjorde en del i rörelsen oroliga. Men andra drogs till den tidigare statsministern som onekligen hade karisma och var en skicklig retoriker.

”Jag blev lite förvånad”, sa Lars-Christer Olsson till Fotbollskanalen om valberedningens nominering av Reinfeldt. ”Jag har blivit ombedd att ställa upp av en del distrikt och de tycker att jag ska vara kvar som kandidat. Därför har jag en skyldighet att fortsätta. Sen delar jag deras uppfattning

om var svensk fotboll befinner sig och att det är en del oro i fotbollsrorelsen”, sa han och menade att han såg en splittring mellan bredd och elit.

”Det kräver att man vidtar snabba åtgärder för att korrigera och få ihop rörelsen, samt för att bygga en grund till en ny ledargeneration. Där tycker jag att jag kan göra en insats.”

Lite ironiskt var det trots allt att Lars-Christer Olsson, som alltså varit SEF-bas 2012-2021 och under ett antal av de åren även suttit i förbundsstyrelsen, nu ansåg att han kunde göra en insats för att ena fotbollsrorelsen. Den möjligheten hade han haft i många år.

Ett historiskt årsmöte

Fredrik Reinfeldt satt helt ensam i ett hav av tomma stolar. Jag klev fram och hälsade, det var första gången jag träffade honom. Han var ganska avmätt och sval även om han tittade upp och tog min hand. Vi sa några korta hälsningsfraser, men mer blev det inte.

Runt omkring honom stod över 100 stolar uppradade. Framför stolarna fanns ett slags upphöjt podium med en svart duk över. Vi befann oss några våningar upp i norske hotellmagnaten Petter Stordalens hotellbygge vid nationalarenan i Solna. Det var dukat för fotbollsförbundets årsmöte den här lördagen i slutet av mars 2023.

Utanför var det grått och mulet. Vinande snö och mycket kylslaget. Mellan nationalarenan och köpcentret var det helt tomt. Denna dag, som var dagen efter att det svenska herrlandslaget förlorat öppningsmatchen i EM-kvalet

mot Belgien, var det långt ifrån någon blågul fest utanför Friends Arena. Man hade varit tvungen att ta rulltrappan några våningar upp i det futuristiska hotellet, i ena hörnet av arenan, för att märka att det överhuvudtaget fanns något liv i svensk fotboll.

Häruppe, runt den vanliga konferensbuffén, cirkulerade många av dem som skulle delta i fotbollsförbundets 119:e årsmöte.

Det var ett historiskt möte. För första gången utmanades valberedningens ordförandekandidat av en kandidat nominerad från golvet. Vilket i sin tur speglade splittringen inom svensk fotboll, där valberedningen kört i diket i arbetet för att hitta en ersättare till Karl-Erik Nilsson.

Själva mötet skulle börja 11.00 och med drygt 20 minuter kvar stod de flesta i klungor utanför mötessalen med kaffekoppar och mackor i näven. Nästan samtliga hade sett fredagens sena match, där belgaren Romelu Lukaku gjort hattrick och sänkt Sverige – men nu var det en annan match som väntade.

Man kan säga att det var ganska spända anleten. De ljuddämpande mattorna i konferensanläggningen behövde inte jobba särskilt hårt. Det var väldigt stilla och lugnt, och de som pratade med varandra gjorde det med vad min lärare i skolan brukade kalla ”de små bokstäverna.”

Snart väntade Fredrik Reinfeldt versus Lars-Christer Olsson. Nytt mot gammalt. En som tagit sig till toppen inom politiken mot en som gjort en liknande resa inom fotbollens värld.

Lars-Christer Olsson från Lomma var kanslichef vid Skånefotbollens distrikt i slutet av 70-talet. Tjugo år